

"Σημειώσεις από 4 μέρες στην Αγκαλιά με τους πρόσφυγες"

Η Λίλλυ Λαμπρέλλη, μια εθελόντρια της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης «Αγκαλιά» περιγράφει στην προσωπική σελίδα της στο facebook, τον Αυγουστο του 2015, την εμπειρία από την επαφή της με τους πρόσφυγες που συρρέουν κατά χιλιάδες στη Μυτιλήνη. Μεταξύ άλλων, μεταφέρει τη συγκλονιστική μαρτυρία ενός 9χρονου κοριτσιού, που έμελλε να ζήσει το δράμα της προσφυγιάς.

"Σημειώσεις από 4 μέρες στην Αγκαλιά με τους πρόσφυγες"

(αποσπάσματα)

Παρασκευή 7/8. Άδεια η Αγκαλιά. Έφυγαν οι χθεσινοί Σύριοι κι ήταν ευκαιρία να καθαρίσουμε τον χώρο. Η Φραντζέσκα κι εγώ, εθελόντριες για λίγες μέρες, φορέσαμε διπλά πλαστικά γάντια και πέσαμε με τα μούτρα, με φοβερό κέφι. Ας μην έρθει κανείς ακόμα, λέγαμε, μήπως και προλάβουμε να φτιάξουμε μια παιδική γωνιά, στο μικρό δωματάκι με τις κούτες και τις σακούλες που ξεχείλιζαν μεταχειρισμένα ρούχα, προσφορές του κόσμου «για τσ' ανθρώπ'». Η ευχή μας έπιασε κι όλη τη μέρα δε φάνηκε ψυχή.

Σάββατο 8/8. Η Αγκαλιά γεμάτη πρόσφυγες. Τους καλωσορίσαμε και τους ρωτήσαμε από πού έρχονται. «Αφγανιστάν», αποκρίθηκαν. Όλοι κατάκοποι απ' το δρόμο και μελαγχολικοί στα σκουρόχρωμά τους ρούχα. Κι έξαφνα, πρόσεξα ανάμεσά τους, μια χούφτα φως: Ένα κορίτσι 9 χρονών, ντυμένο με βαριά φθινοπωρινά ρούχα, μακριά μανίκια και μάλλινο ζακετάκι που το κρατούσε σφιχτά στο χέρι, μην το χάσει. «Φοράμε ζεστά ρούχα για τη νύχτα στη βάρκα», μας είπε ένας νεαρός αρχαιολόγος, με μάνα γιατρό και πατέρα γλύπτη, σε τέλεια αγγλικά. Μιλούσε ήπια, χωρίς καμιά δραματοποίηση: «Ήταν τρομακτικό. Βρισκόμασταν στη μέση του νερού, μες στο σκοτάδι, στριμωγμένοι σε μια βάρκα ελαφριά σαν μπαλόني. Φοβόμασταν και

κρυώναμε. Βγήκαμε στη στεριά χαράματα και περπατήσαμε 20 χιλιόμετρα. Υπάρχουν γυναίκες και παιδιά που έμειναν πίσω.»

Τους ρωτήσαμε πόσους περίπου περιμένουν και τηλεφωνήσαμε στον Γιώργο και την Κατερίνα ν'αρχίσουν την τρεχάλα, για να βρουν αυτοκίνητα που θα μάζευαν απ' το δρόμο τους πιο ευάλωτους και να προβλέψουν φαγητό. Αμέσως μετά, είπαμε να εγκαινιάσουμε την υποτυπώδη «παιδική γωνιά». Πήρα ένα μπλοκ και μολύβια της Αγκαλιάς και πλησίασα το κορίτσι, ενώ η Φραντζέσκα γέμιζε με τους μαρκαδόρους που έφερε από την Αθήνα πλαστικά μπωλ. Άγγιξα τη μικρή στον ώμο κι εκείνη γύρισε και με κοίταξε μ' ένα τόσο τρυφερό κι αναπάντεχα ώριμο χαμόγελο – δεν ήταν χαμόγελο παιδιού – που χωρίς να μπορώ να το ελέγξω έβγαλα ένα λυγμό σα λόξιγκα. Της έδωσα στα χέρια το μπλοκ και τα μολύβια κι έτρεξα στο καμαράκι να κρυφτώ, για να σκουπίσω τα μάτια και να φυσήξω τη μύτη μου.

Η Φραντζέσκα, τέρας ψυχραιμίας και αποτελεσματικότητας, πήγε στο κορίτσι και με τη βοήθεια διερμηνείας από τους γύρω, της εξήγησε ότι μια και ήταν το μοναδικό παιδί εκείνη τη στιγμή στην Αγκαλιά, θα ήταν υπεύθυνη για το υλικό της παιδικής γωνιάς: Παιχνίδια, μπλοκ, μολύβια, μαρκαδόροι, θα χρησιμοποιούσε ό,τι ήθελε, αλλά θα τα ξαναέβαζε όλα στη θέση τους για τα επόμενα παιδάκια. Το κορίτσι, άρχισε να ζωγραφίζει κι εγώ μόλις συνήλθα την πλησίασα σιγά σιγά και τη ρώτησα πώς τη λένε.

«Μοάντεσα», μου είπε κι εγώ της ζήτησα να το γράψει. Ζήτησε βοήθεια από τον έφηβο αδελφό της και σε λίγο μου έφερε ένα μικρό κομματάκι χαρτί. Πάνω του γραμμένο με μολύβι «My name is Mohadesa». Το έβαλα στην τσάντα μου σα φυλαχτό και το κρυφοκοιτούσα, ενώ αναρωτιόμουνα πώς προφέρεται σωστά το «h». Ήρθε η Ελένη με προμήθειες και μοιράσαμε μαζί κρουασάν, μπανάνες και πορτοκάλια. [...]

Κυριακή 9/8. Εκείνη τη μέρα θα γινόταν η γιορτή της Αγκαλιάς στην αυλή της Κατερίνας και της Ελένης, με στόχο να μαζευτούν κουρελούδες και κουβέρτες για τους πρόσφυγες. Περάσαμε για να βοηθήσουμε στα γεύματα και είδαμε ότι είχαν μείνει οι μισοί. Οι άλλοι μισοί, ξεκίνησαν με τα πόδια για τη Μυτιλήνη. Όσοι άντρες ήταν εκεί, καθάριζαν τον χώρο, τίναζαν κουβέρτες, κουρελούδες, χαλιά, με τον πατέρα της μικρής, φαρμακοποιό στη χώρα του, στις πιο βαριές δουλειές. Ο Γιώργος

τους κάλεσε όλους στη βραδινή γιορτή, στο σπίτι του. Χαρές η Μοάντεσα! Ρωτήσαμε τη μάνα της αν θα ήθελε να της φέρουμε κάτι. «Ίσως ένα πιο δροσερό φουλάρι», μας είπε διστακτικά. Τότε μόλις πρόσεξα ότι φορούσε μάλλινο. «Το απόγευμα θα φέρω το φουλάρι», της είπα. «Θα της φέρω κι εγώ ένα δικό μου», πετάχτηκε η ακάματα γενναιόδωρη Ελένη.

Απομεσήμερο. Πηγαίνοντας στην πρόβα της παρουσίασης και ξέροντας ότι θα περνούσαμε μπροστά από την Αγκαλιά, βρήκαμε φουλάρι στο ίδιο τουριστικό μαγαζάκι κι είπαμε να πάρουμε κι ένα παγωτό πύραυλο από το περίπτερο για τη Μοάντεσα. Όταν χαρούμενες παρκάραμε έξω από το χώρο, το χαμόγελο μάς κόπηκε μαχαίρι. Άδεια. Γροθιά στο στομάχι. Έφυγαν βιαστικά. [...] Σίγουρα πέρασε το λεωφορείο από τους Γιατρούς χωρίς σύνορα για τη Μυτιλήνη.

Μείναμε με το φουλάρι και το παγωτό στα χέρια. Μας έπιασε μια φοβερή μελαγχολία. Ετοιμαζόμασταν να φύγουμε, όταν η Φραντζέσκα βρήκε πάνω στο στρώμα όπου κοιμόταν το κορίτσι το μπλοκ με τις ζωγραφιές. Το ξεφυλλίσαμε. Τράβηξε τη ματιά μας ένας φοίνικας γεμάτος καρπούς, κάτω του δροσερό χορτάρι, πάνω του γαλανά πουλιά και στα δεξιά λίγες λέξεις στα αραβικά κι από κάτω ένα «Μ», για υπογραφή, μέσα σε μια κόκκινη καρδούλα. Όταν λίγο αργότερα ζητήσαμε και μας μετέφρασαν το μικρό κείμενο, καταλάβαμε ότι γράφτηκε το προηγούμενο βράδυ. Έλεγε: «Μόλις τέλειωσε μια υπέροχη μέρα. Τώρα θα μείνουμε μόνοι.» [...]

Πηγή: <http://tvxs.gr/news/ellada/simeioseis-apo-4-meres-stin-agkalia-me-toys-prosfyges>

Ασκήσεις

1. Αναπληρώνει ο λόγος την έλλειψη της εικόνας; Μήπως κάποιες φορές οι εικόνες είναι πολύ έντονες, όταν υποβάλλονται με τον λόγο;
2. Πώς φαντάζεστε τη Μοάντεσα; Μιλήστε όχι μόνο για τα εξωτερικά της χαρακτηριστικά αλλά και για στοιχεία του χαρακτήρα της.
3. Τι θα δωρίζατε στη Μοάντεσα;
4. Τι νομίζετε πως θα μπορούσατε να προσφέρετε σε πρωτοβουλίες, όπως το «Χωριό του όλοι μαζί» ή η «Αγκαλιά»;
5. Θα χαρακτηρίζατε τα κείμενα ημερολόγιο ή σημειώσεις και γιατί;
6. Για ποιο λόγο νομίζετε ότι η ίδια η συντάκτρια ονομάζει τα κείμενά της «σημειώσεις»; Πώς συναρτάται η ονομασία του κειμενικού είδους με το μέσο στο οποίο ανακοινώνεται;

 ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

 ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ